

R O M Â N I A
TRIBUNALUL SIBIU
Secția Comercială și de
Contencios Administrativ
DOSAR NF. /2005

SENTINȚA CIVILĂ NR. 1.260/C
Sedința publică din 12 octombrie 2005
PREȘEDINTE. - Judecător

- Grefier

Pentru astăzi fiind amânată pronunțarea acțiunii comerciale formulată de reclamanta .. în contradictoriu cu D.G.F.P. Sibiu – pentru acțiune în contencios administrativ.

La apelul nominal nu se prezintă părțile.

Procedura completă.

Cauza a fost dezbatută în fond la data de 28.09.2005 când cei prezenți au pus concluzii ce s-au consemnat în încheierea din aceeași zi, încheiere ce face parte integrantă din prezenta sentință civilă.

T R I B U N A L U L

Constată că prin acțiunea în contencios administrativ fiscal înregistrată la această instanță la nr. /2005 reclamanta Sibiu a chemat în judecată părății Administrația Finanțelor Publice – Agenția Națională de Administrare Fiscală București, D.G.F.P. a Județului Sibiu și Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Sibiu, solicitând ca prin hotărârea judecătorească ce se va pronunța să se dispună:

- anularea Deciziei nr.18/15.04.2005 emisă de intimata D.G.F.P.J. Sibiu;
- obligarea părâței A.F.P. Sibiu la restituirea sumei de lei reprezentând impozit nedatorat achitat de societatea reclamantă în contul impozitului pe veniturile realizate de persoane juridice nerezidente.

Cu cheltuieli de judecată.

În motivarea acțiunii, reclamanta susține în esență că, în baza unei convenții de pregătire profesională a salariaților încheiată cu firma Franța, care s-a derulat pe perioada februarie 2002 – decembrie 2004, a achitat prestatorului străin, care este o societate rezidentă fiscală în Franța, suma de lei reprezentând prețul prestațiilor efectuate. Partenerul străin a achitat impozitele datorate statului francez, inclusiv cel aferent veniturilor realizate din serviciile prestate în beneficiul

societății reclamante, astfel cum rezultă din atestatul eliberat de Direcția generală Contabilitate Publică Franța la 25.08.2004.
Se mai relevă că

realizate din prestări de servicii se impozitează exclusiv în țara de rezidență, respectiv Franța, astfel că impozitul de 10% pe venituri și surse de venituri, care au ca origine sursă, reprezintă o sumă nedatorată ce trebuie restituță în baza art.21 coroborat art.112 și 131 din O.G. nr.92/2003 privind C.p.c.

De asemenea, se mai susține tot în acest context, că impozitarea în Români veniturilor obținute din activitatea servicii prestate în România conduce la du impunere a veniturilor realizate de rezidentul francez, fapt ce constituie o încălcare Convenției ratificată prin Decretul Consiliului de Stat nr.240/1974.

În ce privește considerațiile organelor fiscale privind nerespectarea termenei de prezentarea certificatelor de rezidență fiscală, se arată că sunt lipsite de orice termen legal, deoarece O.G. nr.83/1998 privind impunerea unor venituri realizate în România de persoane nerezidente nu prevede nici un termen de prezentare certificatului de rezidență fiscală care atrage aplicarea convențiilor de evitare a dublării impunerii (art.12).

În drept, se invocă disp. art.22, 24 din Convenția de evitare a dublei impune încheiată la 27.09.1979 între România și Franța, art. 113-118 din Lg.571/200 privind C.fiscal, H.G.44/2004 modif., prin H.G.1840/28.10.2004 privind normele de aplicare a C.fiscal (art.15, O.G.92/2002, jid. 10.09.2002).

Prin întâmpinarea depusă la f.212 pârâta A.F.P. respinsă de către C.R.I.C. nr.1840/28.10.2004 privind normele de aplicare a C.fiscal (art.15, O.G.92/2003 privind C.p.fiscal art.21, art. 112 și art. 131. Prin întâmpinarea depusă, pârâta D.G.F.P. a Județului Sibiu (f.158) solicită respingerea acțiunii ca netemeinică și nelegală, cu motivarea, în esență că față de disp. art.12(2) din O.G.83/1998 și de prev. art.118 din H.G.44/2004 pentru aprobarea N.M. de aplicare a Lg.571/2003 privind C.fiscal, impunerea în statul de sursă nu conduce la o dublă impunere pentru același venit, întrucât statul de rezidență acordă credit fiscal pentru impozitul plătit în România, iar pe de altă parte, societatea reclamantă a prezentat organului fiscal certificatele de rezidență fiscală în afara termenului legal prevăzut de art.118 alin.3 explicat în N.M.de aplic. a Lg. nr.571/2003 privind C.fiscal aprobată prin H.G.nr.44/2004, la pct.15.

Prin întâmpinarea depusă la f.212 părâta A.F.P.a Municipiului Sibiu solicită respingerea acțiunii ca netemeinică și nelegală, cu motivarea, în esență că, veniturile obținute în România de nerezidentul francez sunt impozabile în România, trebuie să se achite impozitul și se acordă credit fiscal, iar nerezidentul (reclamanta) nu a prezentat certificatul de rezidență fiscală.

Acțiunea a fost legal timbrată.
Examinatorul de rezidență fiscală

Examinând actele și lucrările dosarului, instanța reține următoarele.
În baza unei convenții derulate pe perioada să

societății în contul impozitului pe veniturile realizate de persoane juridice nerezidente (f.27 +urmărt.), pe perioada 2002-2004.

Partenerul străin a achitat impozitele datorate statului francez, inclusiv cel aferent veniturilor realizate din serviciile prestate în beneficiul societății reclamante, duvă cum rezultă din atestatul eliberat de Direcția Generală de Contabilitate Publică Franța la 25.08.2004 (f.24).

Ulterior reclamanta a depus o cerere la pârâta D.G.F.P.J. Sibiu înregistrată la nr. 15.12.2004 (f.13), prin care a solicitat restituirea sumei de lei virată în contul impozitului pe veniturile realizate de persoane juridice nerezidente în perioada 2002 – 2004, cu motivarea că, veniturile realizate de către firma prestatoare A.F.P.A. Franța se impozitează numai în țara de rezidență, respectiv Franța, conform prevederilor art.12 din O.G.83/1998, a Titlului V din C.fiscal corroborate cu disp. art.22 din Convenția de evitare a dublei impuneri încheiată la 27.09.1974 între România și Franța.

Față de refuzul pârâtei A.F.P.Sibiu de a restitui suma de lei, comunicată prin adresa nr. /20.01.2005 societatea reclamantă a formulat contestație în termen impus de art.176(4) O.G. 92/2003, solicitând restituirea sumei mai susprecizată virată eronat în contul impozitului pe veniturile realizate de persoane juridice nerezidente.

Legal investită cu soluționarea contestației, pârâta D.G.F.P.Sibiu, prin Decizia nr.18/05.04.2005 (f.7) a respins ca neîntemeiată contestația formulată de societatea reclamantă împotriva refuzului pârâtei A.F.P.Sibiu de a restitui suma de lei reprezentând impozit pe veniturile persoanelor juridice nerezidente.

Verificându-se Decizia atacată susprecizată, în contextul probator dat, se constată că este netemeinică și nelegală pentru următoarele considerente:

Potrivit Convenției de evitare a dublei impunieri dintre România și Franța ratificată prin Decretul Consiliului de Stat nr.240/1974, veniturile din prestări de servicii sunt impozabile numai în statul de rezidență (art.22)

Certificatele eliberate de autoritățile fiscale din Franța, depuse la dosarul cauzei (f.196-198) atestă că prestatorul străin și-a îndeplinit în Franța toate obligațiile fiscale datorate către statul francez, inclusiv cele rezultate din activitatea desfășurată în România

Aceste documente, care atestă că partenerul contractual al societății reclamante este beneficiarul convenției de evitare a dublei impuneri, respectiv că operațiunile comerciale între părți nu se impozitează decât în Franța și a căror valabilitate este recunoscută fără rezerve de către pârâta D.G.F.P.J.Sibiu, prin adresa nr. /2004 (f.122), au fost depuse numai la finalizarea relațiilor contractuale.

Conform prevederilor exprese ale art.12 din O.G. nr.83/2005 și ale art.118(2) din C.fiscal, obligația depunerii certificatului fiscal este prevăzută în sarcina nerezidentului, iar în sarcina plătitorului de venit, reglementările interne instituind o singură obligație: de a calcula și vărsa la bugetul statului român, direct sau prin reținere la sursă, impozitul aferent veniturilor obținute de un nerezident și prin urmare acesta din urmă poate fi răspunzător doar pentru nerespectarea acestei obligații.

Veniturile în discuție nu sunt expres menționate în articolele precedente fiind venituri din prestarea unor servicii, încadrându-se în disp. art.22 din Convenție, conform cărora „elementele de venituri ale unui rezident al unui stat contractant care

nu sunt expres menționate în articolele precedente ale prezentei convenții sunt impozabile numai în acest stat".

(Veniturile de natură dobânzilor, redevențelor, dividendelor, etc... sunt menționate limitativ în articolele precedente art.22, pentru care impozitarea se poate face atât în statul sursă, cât și în statul de rezidență, în anumite condiții și procente)

În acest context în care societatea reclamantă a făcut dovada îndeplinirii condițiilor prevăzute de legea română pentru aplicarea C.E.D.I., iar normele juridice din Convenție sunt reguli speciale care derogă de la dispozițiile fiscale în materie (O.G.83/1998, Lg.571/2003) și, mai mult, au proprietate potrivit art.20 alin.2 din Constituție, suma achitată de reclamantă cu titlu de impozit pe veniturile rezidenților se privește a fi nedatorată, impunându-se restituirea ei.

Susținerile părăților din întâmpinările depuse referitoare la termenul de prezentare a certificatului de rezidență fiscale nu pot fi primite de către instanță.

Neprezentarea certificatului de rezidență fiscală în termenul prevăzut în actele normative invocate în întâmpinare (Ordin M.F. și norme de palicare a C.fiscal aprobată prin hotărâri ale Guvernului) nu poate conduce la pierderea dreptului de a solicita restituirea sumelor plătite cu titlu de impozit, dacă acesta nu este datorat, deoarece actele normative nu prevăd o astfel de sancțiune.

Dacă legiuitorul ar fi intenționat să sancționeze întârzierea în prezentarea certificatului cu pierderea dreptului de a cere restituirea impozitului, ar fi prevăzut expres această sancțiune, aşa cum a făcut-o spre exemplu, în materia T.V.A., unde se prevede expres pierderea dreptului de deducere a T.V.A. în situația unor documente fiscale ce nu respectă o anumită condiție de formă.

Rațiunea pentru care în actele normative invocate de către părăță (Ord.nr.635/2002, H.G. 44/2004), acte cu forță juridică inferioară legii, se prevede un termen pentru prezentarea certificatului de rezidență fiscală, rezidă în aceea că, prin dispozițiile respective, s-a urmărit reglarea obligațiilor financiare ale celor implicați și implicit, stabilirea conduitei subiectelor de drept implicate atât sub aspectul obligațiilor ce revin rezidentului (de a prezenta certificatul) cât și a plătitorului de venit, care are obligația să rețină la sursă (prin metoda stopajului) și să verse la buget impozitul, în lipsa certificatului de rezidență fiscală.

În sprijinul acestei interpretări relevăm Decizia nr.2 din 19.09.2005 pentru aprobarea soluțiilor privind aplicarea unitară a unor prevederi referitoare la taxa pe valoarea adăugată, convențiile de evitare a dublei impunerii și problema de procedură fiscală, aprobată prin Ordinul Ministerului Finanțelor Publice nr.1445/2005 publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.880/30.IX.2005, conform căreia, în situația prezentării, în termenul de prescripție, a certificatului de rezidență fiscală, care atestă că beneficiarul venitului are rezidență fiscală într-un stat semnatar al convenției de evitare a dublei impunerii cu România, veniturile obținute de acest nerezident din România sunt impozabile potrivit Convenției în condițiile în care certificatul de rezidență fiscală menționează că beneficiarul venitului a avut, în termenul de prescripție, rezidență fiscală în acel stat contractant pentru toată perioada în care s-au realizat veniturile.

Față de cele prezentate, se constată că prezenta acțiune în contencios administrativ este fondată, procedându-se în baza art.187 alin.2 C.p.fiscală la admiterea ei aşa cum a fost formulată.

Văzând și disp. art.274 C.p.c.

Pentru aceste motive,

ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRÂŞTE

Admite acțiunea în contencios administrativ fiscal formulată de reclamanta părătilor Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Sibiu, jud.Sibiu împotriva

ului Sibiu și Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Sibiu, cu sediul în Sibiu, Calea Dumbrăvii , nr.28-32 și în consecință;

Anulează Decizia nr.18 emisă la 05.04.2005 de către părâta de ordin 1 D.G.F.P.a Județului Sibiu.

Obligă părâta de ordin 2, Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Sibiu să restituie în favoarea reclamantei suma de , respectiv , reprezentând impozit nedatorat achitat de către reclamantă.

Obligă părâtele să plătească în favoarea reclamantei suma de lei RON cu titlu de cheltuieli de judecată (suma de lei timbrajul, acțiunii plus suma de onorar avocat).

Cu drept de recurs în 15 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședință publică, azi 12.10.2005.

PREȘEDINTE,

GREFIER,

